N°. 15. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Donderdag 4 Februarij.

Benoeming van den Heer Mr. L. C. LUZAC, tot lid van den Raad van State.

Wie nog getwijfeld had, of wij *voorwaarts* gaan, – twijfel zal thans moeten ophouden: de benoeg van den kundigen, onafhankelijken LUZAC, tot van den raad van State, een man, wiens regtsnis en werkzaamheid hem onder de vorige, met geest des heeren VAN MAANEN doortrokkene, reing niet verder hadden kunnen brengen, dan tot eener arrondissements-regtbank, – de benoeming van *en* man, tot lid van den raad van State, levert bewijs op van den aanvang der regering van – T TALENT.

Die weinige regelen, in de *Staats-Courant* van den dezer, waren voor ons als het zachte, liefelijke rgenrood, voor eenen schoonen, helderen zomerg, welken wij, in onze verbeelding, over den dieren grond onzer geboorte zagen opgaan.

Dank hebbe de Vorst voor deze benoeming, uit grond van elk welgeplaatst, vaderlandlievend hart! De natie, de vrije dagbladpers zelve, zij slechts nu t *te* ongeduldig en roepe niet al te luide en te dringend: r kon, er behoorde *nog meer* gedaan te worden!" is waarheid; doch *ook* is het waarheid, hoewel nog onlangs door eenen, in Nederland weinig geten man gezegd werd:

» Al hetgeen door de menschen goeds is daargesteld, duurzaams is gevestigd, werd langzamerhand voorbereid en tot rijpheid uitgewerkt." (*)

Dit kan ook *hier* noodig, dit kan zelfs ware wijs*d zijn.* Al te schielijke overgangen, zoowel in de tuurlijke als in de zedelijke en staatkundige wereld, pen in den regel schadelijke gevolgen, gevaarlijke singen naar zich; zachte, geleidelijke overgangen arentegen voeren, als langs eenen effenen weg, tot volkomenheid.

Men oefende geduld, onder eene regering, die den est bemoedigden geene hoop *op beter* overliet; zal n dit niet oefenen, nu ook de meest *ont*moedigden den vinden — *om* te hopen?

Men versta ons wél! De natie, de vrije pers, imere niet in! Zij blijve waken en aan de nog odige verbeteringen herinneren; zij wijze bij voortring het verkeerde aan, dat nog bestaat, of op uw mogt worden daargesteld!

Ongetwijfeld is dit als onmisbaar te beschouwen, lang wij nog den invloed der oude Ministers, den st der vorige regering onderscheiden, in de opfing van vigerende *toets*bepalingen; in het medemmen der Gouverneurs; in het blijven toepassen van ninklijke besluiten, tegen welker wettigheid zooveel grond valt aan te merken.

Doch dit herinneren, dit aanwijzen geschiede niet de taal van hartstogt of wanhoop, maar in de danige, welke vertrouwen uitdrukt, dat de klagten *llen* gehoord, het verkeerde *zal* hersteld worden: – at het mitzigt daarop bestaat thans werkelijk. (†)

Wat zal de AVONDBODE nu van den *Arnhemmer*, *Vlissinger*, en andere bladen, welke het betere de regering opmerken, wel te zeggen hebben? zij Vorsten-vleijers, lofredenaars der regering orden zijn? Dat zal hij niet *durven*, want hij dan moeten bewijzen, dat de lof *onverdiend* was; hij zou dit evenmin kunnen, als hij vroeger koo oonen, dat de afkeuring van de daden der oude ring onverdiend is geweest. Wat zal hij ons *dan* egen? Dat wij naar posten of belooningen stre? — Ho, ho, hoe dwaas zouden wij, in ons eigen zijn, dat wij de heerlijke gelegenheid hadden voorbijgaan, toen de millioenen bij de regering ls voor het nemen lagen, en het groote belooen, vet-bezoldigde posten regende; toen er nog ime kassen bestonden, uit welke zulke liefdediensten konden worden vergolden, en de spaarzaamheid nog niet als strenge voorwaarde, van het kunnen behouden hunner portefeuille aan de Ministers was opgelegd; toen de regering daarbij zoo dringende behoefte had aan verdedigers harer zaak, en deze *dáárom* gaarne ruimschoots beloonde; (*) terwijl *nu* de regering zich*zelve*, *door hare daden*, begint te verdedigen, en zij alzoo de verdedigingen en redeneringen der dagbladen, te haren voordeele, om de achting en het vertrouwen der natie te verwerven of te behouden, gevoegelijk zal kunnen ontberen, daar *goede wyn immers geenen krans behoeft?* Waarlijk wij zouden onszelven voor domme sukkels houden, dat wij op het *na-gras* gewacht hadden, om in 's lands geldmiddelen te weiden!

Wat zal de *Avondbode*, (of zijne vrienden) er *dan* op vinden, om de wijze, waarop hij tegen ons en anderen te velde trok, te kunnen verdedigen, en niet van lieverlede *meer* overtuigd te worden, dat de vrijzinnige pers, — niet bij, — het opregt met het vaderland gemeend heeft en *nog* meent? — Inderdaad, wij zijn hier nieuwsgierig naar.

Moge nu slechts de regering, de Minister ROCHUSSEN, inzonderheid, bij de voordragt der middelen bij de Begrooting voor 1841, bewijzen, dat de Staten-Generaal, dat de vrije pers, en menige afzonderlijke stem, niet te vergeefs gesproken en geroepen hebben, om een verbeterd belastingstelsel, hetwelk de burgers van Nederland in eene meer billijke evenredigheid, ieder van zijne *inkomsten*, treft; want waarlijk Z. Exc zou eene zware verantwoording, jegens zijnen Vorst en zijne landgenooten, op zich laden, door het grootste deel der laatsten in zijne opgevatte hoop, in zijne billijk gevormde verwachtingen te leur te stellen: en zoo doende de gunstige indrukken, uit andere handelingen geboren, misschien voor altijd te vernietigen en uit te wisschen!

(*) De Pogrès, 1840, *et la Hollande.*

(†) Een nieuw bewijs vernamen wij dezer dagen weder van cht constitutionele gezindheid des heeren ROCHUSSEN, in het rzoek namelijk, of het gebruik der 2% voor onvoorziene n, *bij de wet* alleen tot dekking van *deze laatste* aangewewettiglijk tot een *ander* einde, het lenigen van buitengee rampen, mag worden aangewend?

(*) Denkelijk zouden de schrijvers van den *Avondbode*, den *Gendschen bode* (Messager de Gand) en anderen, daarvan de beste bewijzen kunnen produceren.

De Goessche Courant

wil ons nog niet loslaten, maar heeft haar *brillen-discours*, in haar N°. 9 van 28 Januarij, gelieven voort te zetten. Zij protesteert tegen onze beschuldiging, dat wij eenen *aanval* van haar te verduren hadden. Wij zouden dat woord niet gebezigd hebben, had zij niet getracht, ons blad, door allerlei *brillen-aardigheden* belagchelijk te maken, — door het bijslepen van een artikel, dat volstrekt niets met onzen geuiten wensch, naar meerdere vrijheid in het stuk van *Godsdienst en onderwys* gemeens had, en er niet bij te pas kwam; en had zij niet de vraag nedergesteld: *volgt de Vlissinger almede die banier?* [die, namelijk, eener gezindte, van welke de schrijver zegt, dat het haar nooit » genoeg is, *gelyke regten* met andere te hebben, maar die de *heerschende* zijn wil."]

Dat mag nu, bij onze *Goessche Zuster*, slechts een beleefd verzoek heeten, om te weten, *welke* meerdere vrijheid wij verlangen, — *wy* vonden in een en ander eene onbeleefdheid, — eene zucht om strijd te voeren, of te schermutselen, — eenen hoewel nog slechts al spottend gedanen *aanval*.

Diezelfde zucht tot strijd voeren, vonden wij, in het over éène kam scheren van al de leden » der R. C. *gezindte*;" in het vragen en antwoorden: » maar wie klagen er toch over beperkingen? DE » ROOMSCHGEZINDEN, *omdat zy hunne processien* enz. » *niet buiten hunne kerkgebouwen mogen uitstrekken.* » Daarnaar streven ZIJ, tartende zelfs, in eene onzer » steden van den tweeden rang, de magten over hen » gesteld en het geduld der Onroomschen, *met den* » *stillen wensch, dat men eindelyk eens doortaste* » *en alzoo eene aanleiding tot gewelddadigen tegen-* » *stand en oproer gave, waarby de schyn van regt* » *aan de zyde der* OPSTANDELINGEN *zou verblyven.*"

Dit was het, wat wij een liefdeloos oordeel noemden, en wat op het klaarblijkelijkst eenen geest van *onverdraagzaamheid* kenschetst:

1°. Is het valsch en ongegrond, dat het houden van processien, buiten de kerkgebouwen, *eerstelyk en hoofdzakelyk* de drijfveer zijn zou van het streven onzer R. C. landgenooten naar meerdere vrijheid in het stuk van Godsdienst en onderwijs, zoo als de schrijver het wil doen voorkomen, – door *alleen dáároan*, met het woordeke » enz.", er achter gewag te maken. Wanneer de schrijver de *C. N. Stemmen* en den *Noordbrabander* leest, zal hij zien, dat het er verre af is, dat *dit* verlangen op den voorgrond staan zou.

2°. Is het onbillijk en onregtvaardig, omdat, in eene *enkele* Stad en door *eenigen*, buiten den regel gehandeld wordt, daaraan eene *algemeene* beschuldiging ten laste der *gansche gezindte*, ten aanzien der bedoelingen van *al wat R. C. is*, te ontleenen.

3°. Is het eene liefdelooze, neen eene hatelijke veronderstelling, dat zelfs dáár, waar men den regel te buiten ging, dit zou geschied zijn met het doel, om GEWELDDADIGEN TEGENSTAND, om OPROER uit te lokken; zoo ook, om deze *dwalenden* met éene pennestreek voor OPSTANDELINGEN te verklaren.

4°. dat *zulk* een boosaardig doel bestond, heeft de schrijver in geenen deele bewezen, maar slechts *aangenomen*; en wij oordeelden zulks daarom de wederlegging niet waardig, gelijk wij er ons geene vruchten van durfden beloven.

5°. Van eenen onverdraagzamen geest getuigen ook woorden, als de volgende:

» Rome SCHREEUWT, om meerdere vrijheid, in het » stuk van Godsdienst en onderwijs, maar Rome zie » toe, dat het, trekkende om het langste einde, niet » het korste behoude!"

» Een *Katholyk Priester* moet niet, in strijd met » de wetten, zijn KERKGEBAAR op straat VERTOONEN," enz.

Dit noemen wij beleedigen, tergen en uittarten al wat in ons vaderland de R. C. kerkleer gemoedelijk is toegedaan

Ook de spot, ten aanzien der *afgescheidenen*:

» Niet, dat ZIJ niet, zoowel als de overigen *naar* » *zich toe zouden rekenen*, maar die doodende let- » ter, dat blinkende slijk der aarde is, bijwerk!

Nu beklaagt zich wel de schrijver dat wij een onlangs door ons gehoord gezegde op hem toepasten; doch het zou van onze *verdraagzaamheid* te veel gevergd zijn, dat wij iemand, in wien wij eenen geest van verregaande *on*verdraagzaamheid meenden op te merken, *verdraagzaam* zouden noemen, of hem als zoodanig aan onze lezers voorstellen. Dat zou inbreuk maken op het gebied der *waarheid*, en het is het ernstige doel, waarnaar wij onophoudelijk streven, *deze* reine en heilige te doen eerbiedigen.

Dit een en ander slechts te onzer verdediging, en ten bewijze, dat de schrijver altans *den schyn* had aangenomen, van *zeer* onverdraagzaam te zijn. Hebben wij, ten gevolge daarvan, iets gezegd, dat hem onaangenaam was, hij zoeke de oorzaak hiervan dáárin, dat hij de gulden spreuk niet heeft in acht genomen.

» Men moet zich zelfs wachten voor *den schyn* des » kwaads."

Wij moeten nu eens verder zien, wat de schrijver zoo al te onzen laste heeft.

Altijd, de reeds walgende aardigheid der *brillen*historie niet kunnende laten varen, zegt hij:

Die antecedenten » hebben ons overtuigd, dat wij, » bij ons vragen, hebben misgetast, toen wij ver- » moedden, dat zij [de Red. der *Vliss. Cour.*] geenen » *bril* opgehad had, toen zij het gedeelte van den » nieuwjaars-wensch schreef, waaromtrent wij ophel- » dering vroegen. Zelfs het *fabriekmerk* van den *bril* » hebben wij nu duidelijk kunnen onderscheiden, en » dit is voor hen, die eerlang almede zullen behooren » tot het gilde der *brillen*dragers ook iets waard. Het » was evenwel niet de *bril*, dien Dr. ANONIMUS haar » met het nieuw-jaar heeft opgezet."

De bril nu, die ANONIMUS ons opzette of toekende, [want wij hebben er Goddank! *physiek* altans, nog geenen van doen,] was een » goede."

Zóódanigen hadden wij niet op, meent de schrijver, bij het stellen van onze nieuwjaar-wenschen; — derhalve een, die *niet* goed was, waarmede wij niet helder konden zien.

Hiervan willen wij ons gaarne laten overtuigen

want niets verhindert meer, vorderingen te maken in de kennis der waarheid, dan de onderstelling, dat men deze reeds in de hoogste mate bezit.

Laat ons derhalve hooren!

Onze lezers moeten echter zich vooraf nog iets – over *den bril* laten welgevallen, (en zij zullen dit, hopen wij, met lijdzaamheid doen, wetende nu eenmaal, dat dit het *stokpaard*, — *duda*, zou STERNE zeggen, van den schrijver in de *Goessche Courant* is.)

» Wij zullen u voortaan uwen bril niet meer ont-» nemen, (den duisteren: — niet edelmoedig!) en wij » hebben reeds vroeger erkend, dat gij de pen wel » weet te gebruiken." (hoe vereerend! bij de duis-» terheid van onzen bril!) » Wij willen thans nog » verder gaan en verklaren, dat wij, *in meerdere* » *opzigten*, met u instemmen. Is dit nu reeds niet » veel? —- Gij ziet, dat het met onze bekeering nog » niet geheel en al hopeloos staat en, te oordeelen naar » de *Christelyke* liefde, welke gij jegens ons aan den dag » hebt gelegd, [door *onverdraagzaam* te noemen, wat daarvan het zeer duidelijke » fabriekmerk" droeg,] » zal u dit verblijden, gelijk het ons heeft verheugd, » te mogen zien, dat gij, ja wel, eene zoogenaamde » *meerdere*, maar daarom nog geene *onbepaalde* » vrijheid van Godsdienst en onderwijs verlangt. » Uwe wenschen zijn evenwel niet *geheel en al* de » onzen; doch, omdat wij u niet verder boos wil-» len maken, [*boos* waren wij niet, maar een wei-» nigje overtuigd, dat wij met eenen partijdigen schrij-» ver te doen hadden.] zoo zullen wij hetgeen wij op » dezelve hebben aan te merken, in een afzonderlijk » artikel mededeelen."

En het is de beschouwing van dit afzonderlijk artikel, welke wij, om den meerderen ernst in dit laatste heerschende, gaarne tot het onderwerp van een volgend artikel *onzer* Courant maken willen.

PUBLICATIE,

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD VLISSINGEN;

Gezien de circulaire van Zijne Excellentie den Heere Staatsraad Gouverneur dezer Provincie, dd. 25. dezer maand, Provinciaal blad No. 7.

Gelet op de Resolutie van Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie dd. 20 Januarij 1820 No. 9, houdende herinnering aan de Wet van den 26 ventose 4e jaar, voor deze Provincie, executoir verklaard bij de Wet van den 8 November 1810.

Brengen bij deze ter kennis van een ieder wien zulks aangaat.

Dat ook wederom dit jaar voor het einde der maand Februarij, de boomen, struiken en hagen van rupsennesten, ringen en netten zullen behooren gezuiverd te worden.

Burgemeester en Wethouders vermeenen bij deze gelegenheid alle In- en Opgezetenen, tot ijverige opvolging van het hierboven voorgeschrevene te moeten aansporen, -- zullende gedurende de maanden Maart April en Mei eerstkomende, van 14 tot 14 dagen, op alle de met Boomen, Heesters en Heggen voorziene gronden dezer Gemeente, schouwingen gedaan worden, ter verzekering van de behoorlijke uitvoering der gemelde Wet, en zal alsdan tegen de nalatigen, Procesverbaal worden gemaakt, hetwelk ter vervolging bij het kantongeregt zal worden opgezonden, -- terwijl de zuivering der Boomen enz., alsdan van ambtswege en ten koste der nalatigen zal worden verrigt.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Stads-Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 29. Januarij 1841.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter Ordonnantie van Hun Edel Achtbare,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 29. Januarij. Men wil hier weten dat de Fransche Regering nieuwe stappen gedaan heeft om zich met de overige Kabinetten te vereenigen, en hare vroegere plaats in hunne beraadslagingen te herkrijgen

-- Het blijkt nog niet dat *Ibrahim*-pacha Syrië geheel heeft ontruimd. Volgens sommige berigten zou hij zich aldaar aan verregaande wreedheden jegens turksche officieren, die in handen zijner soldaten gevallen waren, schuldig hebben gemaakt.

-- In Hongarye zijn hier en daar onlusten uitgebroken, ten gevolge der aanwerving, tot voltallingmaking van de acht en dertigduizend man troepen, op welke het contingent van dat Land is bepaald. De autoriteiten hebben echter overal de bovenhand behouden.

— Door den Grooten Raad van Aargau is het ontwerp van wet tot opheffing der kloosters, het gebruik der kloostergoederen tot andere einden, en het verleenen van amnestie aan sommigen der deelnemers aan den opstand, met eenige wijzigingen, eenstemmig goedgekeurd.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 30. Januarij. Naar men zegt, moet de generaal *Bugeaud*, in de proclamatien welke hij naar Algiers met zich neemt, aan de inwoners verklaren dat de Fransche Regering voornemens is, den oorlog tegen de Arabieren met alle kracht voort te zetten, en ook het stelsel van kolonisatie op eene groote schaal uit te breiden. Het gerucht voegt er bij, dat de hertogen *van Nemours* en *van Aumale* dien Opperbevelhebber eerlang naar Afrika zullen volgen.

-- Maandag morgen bevonden zich te Cherburg 60 man op de draaibrug, waarmede men van de kaai naar het schip *le Friedland* gaat, om zich aan boord van dat schip te begeven. De brug gleed, door nog onbekende oorzaken van het schip. Alle werden hierdoor in het water geworpen. De matrozen van *le Friedland*, die dit zagen, sprongen hierop in zee, om hen te redden, zoodat er op dat oogenblik 140 à 150 man in zee dobberden. Alle werden, op 6 man na, gered.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 31 Januarij. Z. M. heeft goedgekeurd en vastgesteld een door de Provinciale Staten van Zeeland ontworpen reglement op het beheer der polders in die provincie, ter vervanging van dat van 28 December 1811, voor de administratie dier polders in de toenmalige departementen van de Monden van de Schelde en van de Schelde.

-- Men verneemt dat, den 21 Februarij aanstaande, de vijf en twintigjarige gelukkige echtvereeniging van HH. MM. onzen geëerbiedigden Koning en de Koningin, op eene luisterrijke wijze in deze residentie zal worden gevierd. Men spreekt van een prachtig bal, dat te dier gelegenheid zal worden gehouden. In de hoogere kringen worden daartoe vele toebereidselen gemaakt.

De nieuwe Koning en de niet nieuwe regering.

(Uit de Arnhemsche Courant.)

Onzeker en feilbaar -- niemand is gereeder dan wij om het te erkennen -- zijn de oordeelvellingen des menschen. Bij het ijverigst onderzoek, de naauwgezetste inlichtingen, de door rede en ervaring meest bevestigde gevolgtrekkingen, wordt nogtans eene dwaling ligtelijk begaan. De overtuiging van deze waarheid was het, die ons zoo voorzigtig, ja wantrouwig maakte op het nieuwe veld, voor de Nederlandsche staatkunde sedert de aftreding des vorigen Konings geopend. Goed te keuren, waar geene goedkeuring mogt worden gegeven; te verschoonen, waar verschooning tot verdere dwaalstappen verleiden mogt, -- dit vooral scheen ons zorgvuldig te moeten worden vermeden. Vleijerij, verloochening van eigen overtuiging en blind vertrouwen hadden WILLEM I, en misschien ook menigen zijner staatsdienaren, op den doolweg gebragt, tot eigendunkelijke maatregelen verlokt; voor toegefelijkheid had men zich dus inzonderheid bij de opening van het nieuwe tijdperk te wachten. Nader kon de tijd meer inlichtingen geven, meer redenen van vertrouwen of hoop. Zoo dachten wij, en overeenkomstig die meening zagen wij de gebeurtenissen toe, raadpleegden ook menigmaal het raderwerk achter dezelve, en bestreden intusschen wat ons bestrijdenswaardig scheen.

Thans is het terrein ons naauwkeuriger bekend, met wat het gunstigs en nadeeligs aanbiedt. Wij kunnen er nu lijnen trekken, punten aanwijzen; en, naar onze gewoonte onbewimpeld te werk gaande, toonen hoe de zege mogelijk schijnt, en van waar men weerstand, nederlagen heeft te duchten.

Gunstig, in de eerste plaats, opent de nieuwe koning het uitzigt. Wezenlijk bezield met zucht naar goede, heilrijke regering, zou hij door dezelve Nederland gaarne hersteld, zijne dijnastie bevestigd, zijnen naam gezegend zien, en vertrouwen kunnen dat dezelve, in roem gehuld, ook bij het nageslacht zou leven. Aan weinige vorsten is dit gegeven; aan WILLEM II kan het, bij uitstek, gegeven zijn. Wat, ter bereiking van dit doel, Zijne Majesteit tot nog toe misschien het meest in den weg stond, zou -- het zal velen bevreemden -- gebrek aan moed kunnen zijn. Hoe onbevreesd ook de veldheer de vijandige kogels tegensnellen, en zijn vaandel op de bulderende batterijen planten zou, — schroomt de held des slagvelds ook in zijn kabinet? Niets vreemds is het in den aard der menschen, dat, bij de volheid van wat de Franschman noemt *le courage du sang*, *le courage de la tête* gebrekkig is. De eerste soort van moed hangt grootendeels van de zenuwen af, de tweede van vaste redenering. Die de eerste bezit huivert dikwerf om iets onaangenaams te zeggen, om eenen maatregel te nemen die van doortastende gevolgen is, waartegen hij ontevreden, verslagen gezigten zal zien, afkeurende, vittende woorden zal hooren. De man der tweede soort overweegt alles, neemt zijn besluit, en brengt het dan, zonder verder dobberen of schroomen ten uitvoer. Of er ter bereiking van zijn plan hier of daar iets onaangenaams zal zijn te lijden, hier of daar iets hards vallen zal, -- dit weerhoudt hem even weinig, als de bewustheid dat de zege bloed moet kosten den veldheer wederhoudt. Maar menig dapper veldheer is kleinmoedig in het kabinet; gelijk menig energiek staatsman op het slagveld kleinmoedig zou wezen. Herhaaldelijk kwam bij ons de gedachte op: WILLEM II, die op het veld geen drie minuten tegenover eene vijandige verschansing zou hebben geaarzeld, aarzelt reeds drie maanden lang tegenover de oude ministers der vaderlijke regering, die hem in den weg staan ter populariteit, die hem mishagen en vervelen.

Er is hier geen sprake van den heer VAN DOORN, want ofschoon die pacha, niet van drie staarten maar van zeven portefeuilles, in ons oog de allernoodlottigste persoon is voor de populariteit des Konings en de constitutionaliteit zijner regering, zoo mishaagt en verveelt hij Z. M., helaas, nog niet. De heer VAN DOORN was reeds onder den vorigen Koning zeer gezien bij den toenmaligen prins VAN ORANJE, en de heer VAN DOORN, hoe ver ook verwijderd van constitutionele begrippen, is echter gansch niet dom. Dit bleek ten overvloede uit de *laatste gunst* welke hij van den aftredenden Koning verzocht, en de *eerste opoffering* die hij den nieuwen Koning kon brengen.

Maar wie den Koning misschien even veel als der natie mishagen, het is in de eerste plaats: de heer VAN MAANEN, dat *juweel*, zoo duur gezet, en welks bewaring de dijnastie schier alles kostte; het is vervolgens: de heer VAN SORGEN, wiens Volharding op dat gedeelte des rijks, hetwelk de heer VAN MAANEN niet deed verliezen, nog eenige honderden millioenen schuld hielp stapelen; het is de heer DE KOCK, die nooit blijken van constitutionele kennis of constitutionelen zin heeft gegeven, die zelfs nu nog niet besefte dat het meer dan tijd was om de gouverneurs der provinciën te gelasten, dat zij zich bij de verkiezingen van medestemming hadden te onthouden; het is eindelijk de heer VAN PALLANDT VAN KEPPEL, de ijverigste vervolger, naar men ons verzekerde, der afgescheidenen, en wiens mede-onderteekening van het besluit, onlangs ten hunnen gunste door den Koning genomen, een blijk van Saulismus of Paulismus mag wezen, maar minder van constitutionele gezindheid getuigt. Te betreuren is het, dat de zoo wel bespraakte minister van Eeredienst de redenen niet mededeelde die hem tot een zoo geheel ander gevoelen wegens de afgescheidenen bragten, die hem de hand deden leenen tot eenen maatregel, zoo afwijkend van de overtuiging, waarop, nog slechts weinig dagen geleden, hunne vervolging was gegrond. Tijdens de vervolging, zal zijne Exc. dezelve toch wel van harte en ijverig hebben voorgestaan; men kent het zinrijke woord, eenigen tijd vóór den opstand door eene Belgische commissie den Koning toegevoegd: *Sire, donnez-nous un* PALLANDT *catholique!*

Dergelijke personen mogen zeer achtenswaardige menschen in hun huisselijk leven zijn; tot staatsmannen waren zij nimmer geschikt. Niet alleen dat zij het departement, aan welks hoofd zij staan, verkeerdelijk besturen, zij zijn verderfelijk in den Raad van Ministers, waar hun eigen zin of kortzigtigheid, verkeerde maatregelen doordrijft en heilzame inzigten weerstaat. Voorwaar, hadden vier vrijzinnige onbevooroordeelde, kundige mannen in hunne plaats gezeten, het rijk der Nederlanden ware verbrokkeld, deszelfs fragment niet beladen met ontelbare sc

Wist de Raad van Ministers niets van de onwettige uitga waardoor millioenen werden verzwolgen, ten wier behoe vruchten onzer kolonien werden verpand? -- Is er iemand ook dit wil gelooven?

Wat met 's rijks gelden geschiedde, het moet worden w woord, in de eerste plaats door den man die alles wist en midde, de spil der vorige regering gedurende hare laatste j de spil helaas nog waarop de tegenwoordige draait; wat 's rijks gelden geschiedde, men vrage het den heer VAN D men vrage het na hem aan de overige ministers die in de binets raad zaten: aan den heer VAN MAANEN, den heer VAN den heer DE KOCK, den heer VAN PALLANDT. Laten zij met wat regt de millioenen des rijks buiten weten der k zijn besteed!

Maar dit vijftal blijft aan het roer van state; en wane wil dat de drie nieuwe ministers tegen hunnen invloed liever, tegen den invloed des heeren VAN DOORN, door de andere gesteund, bestand kunnen zijn!

Men neme aan dat de heeren ROCHUSSEN en BAUD gansch re gevoelens en inzigten koesteren dan het vijf-gesternte, of men wil, het vier-gesternte; want de goede heer DE KOCK misschien goede en bijzondere gevoelens, en is slechts een condaire-planeet aan den trans, maar het juweel, de Hert Paulus den verleven Atlas omstralen.

Wat echter voor de verwijdering van den anders min n ligen heer DE KOCK moest pleiten, is dat Nederland een man zit uitnemend geschikt tot minister van binnenlandsche za een man wiens onafhankelijk karakter en vrijzinnige gevo deszelfs groote administratieve verdiensten nog meer deden komen, en die dus natuurlijk aan hem wien alle vreemd w weerbarstig is, reeds lang moest hebben mishaagd. Een Ko lijke commissaris was er in al de provinciën, wiens ijver e lent en vrijzinnig karakter algemeen geroemd werd, die, wijl de pleiade Nederland al dieper en dieper met schuld o stelpte, zijne provincie al hooger en hooger verhief: — de g VAN RECHTEREN moest ophouden gouverneur van Overijssel te w

En nadat de regering van WILLEM II aanving, *consule* VAN DO welke veranderingen zag men in het voorname staatspersoneel Een departement kreeg een ander hoofd; en de keuze, *getui* van het voortreffelijk oordeel des Konings, waarop de heer DOORN geen Invloed kon oefenen; het eenige wat hij hier k was misschien: beletten dat de heer LIST den titel van minister k

Gave de hemel, dat de Koning, die zoo wist te kiezen, eenige dergelijke keuzen deed; dan wellicht zouden twee a ministers, die geen schuld hebben aan de feilen der vorige ring, en welken men constitutioneler zin schijnt te mogen toe ven, de heeren ROCHUSSEN en BAUD, meer ondersteuning vind de raad van ministers, en zich beter in staat zien gesteld te voering van plannen en maatregelen, waartoe wij hun voor nog slechts den wil kunnen toeschrijven, en zoo gaarne m gelegenheid zouden gegeven zien. Dan eerst zou Nederland zij nieuwen Koning voor eene nieuwe regering kunnen danken. eerst kan het onwettig geschiedde worden vergeven; en be toekomst met vertrouwen gehoopt. Dan -- moge het spoedig beuren! -- willen wij schrijven: *Jam vehit stella non prae te die* (1).

(1) » Nu komt er eene ster, door geen *dag* voorafgegaan."

De ondergeteekende maakt bij deze met dankba heid melding, dat bij hem ten behoeve der ongel kige Weduwe met *dertien* kinderen te Breskens, dermaal zijn ontvangen, de volgende giften:

Den 31 Januarij, uit de Collecte van den vo middag Godsdienst in de Hervormde Kerk ƒ 2.

Den 1 Februarij, van een' onbekende ƒ 1; van id vijftig Cent.

Den 2 dito, van *F.* twee *Z.* Rijksd.; alsmede opbrengst eener lijst van liefdegiften, bedragende ƒ 3

Verder berigt bij voor en in naam van den W Eerw. Heer G. BATTEKE, Predikant te Breskens, bij Zijn Wel Eerw. onder hartelijke dankbetuiging ontvangen, eene som van ƒ 52, van de Leden der dezer Stede bestaande Loge *l'Astre de l'Orient* en Societeit *La Belle Alliance*.

VLISSINGEN, 3 Februarij 1841. S. VAN LEEUWE

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 3 Februarij. Sedert den 1 dezer heden zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Eder, H. Powditch, Londen, stukgoederen.

Advertentien.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.